

Helrood

Pas toen ik het gebonk een tweede keer hoorde, besepte ik dat er iemand op de voordeur klopte. Ik zette de televisie uit en liep met nog steeds trillende benen naar de voordeur. Mijn vingers sloten zich rond de kruk en voorzichtig opende ik de deur.

Voor mij stond een man. Ik herkende hem meteen, ook al had hij nu geen cap op. Zijn lange, zwarte haren wapperden als manen. Het was de man die ik had zien paardrijden toen ik in de namiddag arriveerde. Met open mond staarde ik in zijn grijsgroene ogen.

‘Goedenavond, ik ben Angelo’, zei hij. ‘Het spijt me dat ik zo laat nog kom aankloppen. Ik woon een kilometer hiervandaan. Als naaste buur wilde ik je verwelkomen.’ Hij keek tersluiks naar zijn horloge. ‘Ik hoop dat het niet te laat is.’

God, nee! Deze man mocht mij zelfs middenin de nacht wekken om te vragen of ik zijn das wilde knopen.

‘Nee, nee’, bracht ik uit, waarna ik hem opnieuw aanstaarde.

Pas nu merkte ik dat hij een doos onder de arm droeg waarop een bakker stond getekend die met een ovenstok een brood in een traditionele oven stak. Angelo hield de doos voor zich uit.

‘Een taart’, zei hij verontschuldigend. ‘Ik had gehoord dat er hier een nieuwe vrouwelijke conciërge kwam wonen. Als ik geweten had welke schoonheid het was, dan had ik bloemen meegebracht.’

Ik voelde het bloed naar mijn wangen stromen en glimlachte verlegen. Jezus, ik leek wel een schoolmeisje uit het middelbaar onderwijs.

Om zijn aandacht van mijn rode wangen af te leiden, nam ik de taartdoos aan.

‘Dank je.’

‘Niet zelfgebakken’, zei hij opnieuw verontschuldigend. ‘Had ik

geen tijd voor. Maar de bakker in het dorp weet ook hoe hij lekkere taarten moet bakken.’

Ik kon alleen maar lachen.

‘Goed, dan ga ik maar eens’, besloot hij.

Pas toen hij zich al half had omgedraaid, bedacht ik wat een onnozele en onattente trien ik was.

‘Kom je niet even binnen... een stukje taart eten?’ vroeg ik.

‘Ze hadden alleen nog rijsttaart. Dat lust ik niet echt.’

‘O.’

‘Maar ik wil wel een ijsthee of zo’, voegde hij er vlug aan toe.

‘Dat heb ik dan weer niet’, zei ik.

‘O.’

‘Maar wel een frisse limonade.’

Hij aarzelde een ogenblik.

‘Of lust je dat ook niet?’ vroeg ik.

‘O, jawel’, sprak hij waarna hij eindelijk over de drempel stapte.

Dat ik zo onattent was, betekende dat ik enorm onder de indruk was van hem. Dat hij onhandig reageerde kon twee zaken betekenen. Ofwel was hij van nature onhandig, ofwel was hij ook een beetje onder de indruk van mij. Mijn geluk met mannen kennende was het waarschijnlijk het eerste.

Ondanks onze wel heel aarzelende introductie, konden we het heel goed vinden met elkaar. Onze dialogen leken – in tegenstelling tot die aan de deur – niet langer op het gebrabbel van twee tieners, maar groeven dieper dan de meeste die ik de laatste jaren met iemand van het andere geslacht had gevoerd. Het was verbaazingwekkend hoeveel we gemeenschappelijk hadden. We waren allebei opgegroeid in een doorsnee gezin, kwamen uit dezelfde streek en hadden een heleboel overeenkomstige hobby’s. Ook onze passie voor klassieke muziek deelden we. Hoewel ik nooit een paard had gehad en er ook nooit op had gereden, was ik er dol op en daar pikte Angelo gretig op in.

‘Je moet samen met mij eens een ritje maken’, stelde hij voor.

‘Oké’, antwoordde ik zonder enige aarzeling omdat ik aanvoelde dat het niet zomaar een beleefdheidsvoorstel was.

‘Jij kunt op Caesar, de makkelijkste van allemaal.’

‘Heb je meerdere paarden?’ vroeg ik.

‘Zes’, antwoordde hij zonder op te scheppen.

Zo keuvelden we door tot na middernacht en dronken de ene na de andere citroenlimonade die de nodige koelte schonk bij dit zwoele weer. Had hij mij gevraagd om in bed te duiken, had ik geen moment getwijfeld, en dat was absoluut niet mijn gewoonte. Meestal had ik enkele afspraakjes nodig om te ontdooien, maar nu hadden de zomerse warmte en Angelo mij al volledig doen smelten.

Diep in de nacht zei hij dat hij terug naar huis ging. Het voelde aan alsof ik een vriend verloor. Een zeer vreemde ervaring. Ik wist dat ik op hem verliefd kon worden, nee, ik moest mijzelf niets voor-liegen, ik was al tot over mijn oren verliefd op hem. Hij was perfect. Misschien wel té perfect. Zoals bij alle andere mannen met wie ik was uitgegaan moest er een addertje onder het gras schuilen, de vraag was alleen welk addertje.

Bij het afscheid gedroeg ik mij even klungelig als bij de verwel-koming. Ik aaide Angelo onhandig over de wang en stak daarbij zijn rechteroog bijna uit.

‘Oei, sorry.’

Hij lachte het akelige moment weg en stapte de nacht in.

‘Ik spring één van de volgende dagen nog wel eens binnen’, riep hij toen hij zich een laatste keer omdraaide.

‘Oké’, zei ik heel koeltjes, maar mijn ingewanden stonden in brand.

Ben ik echt zo wanhopig? vroeg ik mezelf af. Het antwoord was ‘ja’. Ik was al enkele jaren op zoek naar de ware Jacob. Al meer dan eens had ik ook werkelijk gedacht dat ik de ware gevonden had, maar mijn ware Jacobben beseften altijd eerder dan ik dat we niet

samen zouden blijven tot de dood ons scheidde. Meestal hadden ze dat pas door nadat ik mij een paar keer volledig aan hen had overgeleverd op emotioneel en fysiek vlak.

In de slaapkamer was het broeierig warm. Ik gooide de klamme lakens van mij af en zette het raam wagenwijd open, maar de wind was gaan liggen en geen enkel zuchtje kon de verkoeling brengen die ik zocht. Een zweetlaagje bedekte mijn naakte huid, waardoor mijn poriën haast niet konden ademen. Ook ikzelf had moeite om adem te halen. De zwoele lucht leek nauwelijks zuurstof te bevatten. Ik draaide van de ene zij op de andere, in de hoop dat ik van de draaibewegingen zo moe werd dat ik in slaap viel. Uiteindelijk gaf ik mijn vergeefse pogingen op. Ik deed een slipje en een bh aan en ging in de voortuin in de tuinstoel zitten. Buiten was het niet koeler dan binnen, maar gewoon het idee dat ik mij in een open ruimte bevond, verminderde het drukkende gevoel.

Ik dommelde in en in mijn droom lag Angelo naakt in de tuinstoel en ging ik even onbekleed schrijlings op hem zitten. We bedreven de liefde alsof ons leven ervan afhing. Zijn vingers raakten mij aan op mijn meest intieme en gevoelige plekjes. Het was alsof hij geen tien maar honderd vingers had die mij tegelijkertijd betastten.

Een rollende donderslag haalde mij uit mijn slaap. Ik opende mijn ogen en stelde verbaasd vast hoe een honderdtal vlinders op mij zaten. Mijn haar, gezicht, borst, slipje, benen en armen zaten vol bruinzwarte nachtvlinders. Toen ik mij bewoog, vlogen ze als één de lucht in. Het tintelende gevoel dat mijn lichaam in de ban had, verdween toen ze opvlogen.

Ik had geen tijd om mij over het voorval te verbazen, want plots hoorde ik binnen iets kapotvallen.

Een inbreker! was de eerste gedachte die door mijn hoofd schoot. Zoals bij elke negatieve gebeurtenis bedacht mijn brein ook nu het meest gruwelijke scenario. Ik zag het beeld voor ogen van een onfrisse man die mij in de woonkamer op de grond trok en mij de

kleren van het lijf scheurde. Toen ik over de drempel stapte, beseft ik dat een eventuele verkrachter niet zoveel werk zou hebben als in mijn visioen, want ik droeg enkel een slipje en een bh.

Het geluid van een dichtslaannde deur deed mij een paar centimeter omhoogwippen, waarna ik als bevroren bleef staan. Ik probeerde na te gaan waar het geluid vandaan was gekomen. Ik bedacht mij dat trechtersvormige kattenoren die elke richting konden uitdraaien en elk geluid konden opvangen nu zeker van pas zouden komen.

Een zacht gesnik. Iemand weende en als ik het juist had, was het een kind.

‘Hallo?’ Mijn stem klonk scherper dan de bedoeling was en ik schrok er zelf van. De kale wanden kaatsten het *hallo* door de hele woonkamer, maar steeds iets zachter zodat het een stille dood stierf. Er kwam geen antwoord, maar er was nog steeds dat gesnik.

Naast de kast lag een porseleinen beeldje op de grond dat ik van mijn oma zaliger had gekregen en dat ik altijd had gekoesterd. Dat het om een dolfijntje ging, was aan niets meer te zien, want het lag aan gruzelementen. Het aan elkaar plakken zou onbegonnen werk zijn.

Plotseling snelde een meisje in een roze geruit rokje aan mij voorbij. Het moest het kind zijn dat ik had horen wenen. Haar gezicht zag ik niet, want ze keek de andere kant uit. In haar blonde haar zaten twee roze strikjes. Ik vroeg mij af hoe ze in ‘s hemelsnaam binnen was geraakt. Maar wat mij nog meer stoorde dan haar aanwezigheid was dat ze zich niet natuurlijk bewoog. Snel, maar niet vloeiend, als het beeld van een lichtjes versnelde dvd-speler.

Ik wilde iets zeggen, maar mijn keel was kurkdroog en ik kreeg geen woord over mijn lippen. Mijn benen kon ik wel in beweging brengen en ik stapte haar voorzichtig achterna.

Ze liep het kantoor in waar het oude archief was ondergebracht. Angstig volgde ik haar. Abrupt stond ik stil. Mijn hart sloeg een slag over toen ik in het midden van het kantoor een afgrijselijke figuur

zag staan. Ik knipperde met mijn ogen om het nachtmerriebeeld te wissen, maar toen mijn oogleden zich van elkaar wegtrokken stond de gestalte er nog steeds. Mijn hersens slaagden er niet in om te verklaren hoe hier voor mij in het kantoor een bruinzwart, vormeloos monster kon staan dat bijna tot tegen het plafond reikte. Ik wilde het uitschreeuwen, maar de gil bleef in mijn keel steken. Mijn ogen afwenden was ook geen optie, want mijn nekspieren leken onwrikbare stalen staven. Voor ik ook maar enige actie kon ondernemen, viel de gestalte plots in honderden stukken uit elkaar. De stukken dreven in de lucht en een nanoseconde later drong het tot me door dat elk deeltje een vlinder was. Een zwerm bruine nachtvlinders vloog in een drom naar mij toe en in een reflex bukte ik mij om ze te ontwijken. De vlinders fladderden de deur uit, de woonkamer in.

Het meisje was nergens meer te bespeuren.

Sepia

Net op tijd zag hij de bewakers uit het gebouwtje komen. De een sprak in een portofoon, de ander schoot haastig zijn jasje aan. Nog hooguit een paar tellen, dan zouden ze zijn kant op kijken en hem ontdekken. Dus pakte hij snel de jongen bij een schouder en trok hem een zijpad in. De knul keek verstoord naar hem op, maar toen de man vriendelijk glimlachte en naar de attractie wees die voor hen in de hoogte rees, begon het jochie alweer te stralen. Acht jaar was hij, en nog zo goed van vertrouwen.

Bij de attractie stond een verliefd stel. Na slechts een vluchtig blik besteedden de twee geen aandacht aan hem en het kind. Dat was goed. De knul pelde een kauwgombal uit zijn verpakking, liet het papiertje naar de grond dwarrelen en duwde het kleverige ding in zijn mond. Achter hen lag het pleintje, waar op een normale dag een slang van mensen langzaam richting attractie sjokte. Vandaag lag het er verlaten bij.

De dalende Pagode wierp een schaduw over de jongen en hij deinsde een stap achteruit, bang dat de draaiende tempel bovenop zijn hoofd zou landen. De man porde hem plagerig in zijn zij. ‘Je durft toch wel naar boven?’

‘Papa en mama vonden het toch wel echt goed, hè?’ vroeg hij aarzelend.

‘Natuurlijk. Anders had je vader je toch niet met mij mee laten gaan.’

De knul knikte en hield ondertussen met een schuin oog het gevaarte in de gaten, tot het aan de grond stond. Het hekje ging open en ze stapten na het verliefde stel in. Romeo en Julia, zo noemde de man ze in gedachten, volgden de omtrek van de Pagode tot ze uit het zicht verdwenen. Zelf bleef hij met de jongen aan het begin staan. Eenmaal in de lucht zou de tempel gaan draaien en

kreeg iedereen hetzelfde te zien. Hij kwam trouwens niet voor het uitzicht.

Toen een bewaker zoekend het pleintje opstapte, zette de hydraulische arm zich in beweging en werd de tempel de blauwe lucht tegemoet geduwd. De jongen sjarde aan zijn pet tot die stevig op zijn hoofd zat, drukte zich tegen de reling en tuurde omlaag. De man hield zich nog even schuil in de schaduw van het afdakje. Bossen en weilanden strekten zich uit tot aan de horizon, nou ja, tot ze tegen de bebouwing van een dorp, stad of industrieterrein botsten. In het westen staken de koeltorens van een energiecentrale door het groene dak.

Hij stapte naar voren en legde een hand op de smalle schouder van de jongen. ‘Weet je hoe hoog je zweeft?’

De jongen haalde zijn schouders op, zonder zijn blik van het uitzicht af te wenden. Zijn ogen samengeknepen tegen de gure wind.

‘Vijfenveertig meter. Kun je je daar iets bij voorstellen?’ Toen een reactie uitbleef, rukte hij de pet van het hoofd van de jongen.

‘Hé!’ De jongen graaide achter zich, zonder zich om te draaien.

‘Driemaal raden hoelang het duurt voor je pet de grond raakt.’ Plagend stak de man zijn arm uit en deed alsof de pet uit zijn hand glipte.

‘Hé! Kappen!’

De jongen deed een greep naar de pet en de man liet hem winnen. Met een tevreden grijns trok het jochie de pet tot over zijn oren.

In de diepte bewogen bezoekers zich als mieren tussen de attracties door. Groepjes jongelui zaten in bootjes op de vijver, verliefde stelletjes op het grasveld, gezinnen op een terras. De man rechte zijn rug en keek om zich heen. Romeo en Julia waren nergens te zien. Hij sloeg een arm om het middel van de jongen en tilde hem op van de vloer. Verschrikt keek de knul naar hem om, maar de man wees omlaag en een glimlach brak door op het jonge gezicht.

‘Zie je dat betegelde pleintje met dranghekjes? Daar stond je daarnet nog.’

Het jochie strekte zijn nek en de man kantelde het lichaam verder naar voren. In een reflex klemde de jongen zich met beide vuisten vast aan het hekwerk.

Uit de lucht zag het plein er belachelijk uit. Een leeg parkeerterrein met veel te smalle stroken. Of een doolhof waar je over en onder de afscheiding langs kon glippen. De bewakers zag hij nergens meer.

‘Daar zijn papa en mama!’ riep de jongen plotseling enthousiast. Hij liet de reling los en vouwde zijn handen tot een toeter. ‘Pap! Mam! Hierboven!’

De man wilde de knul de mond snoeren, maar het was al te laat. De twee keken omhoog. Angst en paniek stonden in hun gezichten gegrift. De jongen zwaaide enthousiast naar ze. Zijn moeder deinsde achteruit en sloeg een hand voor haar mond. Zijn vader stormde naar het bedieningshokje van de attractie. Iets verderop maakten een paar bewakers zich uit de menigte los en renden hard deze kant uit. De man besepte dat de kans dat hij ongemerkt met het kind de Efteling af kon glippen nu wel erg klein werd.

De knul begon tegen te stribbelen, want hij merkte aan de reactie van zijn ouders dat er iets niet klopte. De jongen was bang en wist zeker dat hij iets heel ergs had gedaan door zomaar met deze man mee te gaan. Zijn ouders zouden hem straks beneden flink op zijn donder geven. Hoe vaak hadden ze hem niet ingeprent dat hij nooit, maar dan ook nooit met een vreemdeling mocht meegaan? Maar de man zei dat hij papa van zijn werk kende, en de jongen had de twee met elkaar zien praten, kort daarvoor, toen hij met mama in het bootje bij de vijver was gestapt.

De knul probeerde zich tussen de man en het hekwerk uit te wurmen, maar zijn belager hield hem stevig in bedwang. De jongen schopte naar achteren, schampte langs een scheenbeen. De vreem-

deling slaakte een kreet waarin pijn en woede klonk. Hij wilde de jongen een klap verkopen, maar hield zich op het laatste moment in. In plaats daarvan slingerde de man een been over de reling, zodat hij er schrijlings op kwam te zitten. De jongen was even in verwarring door deze plotse actie, dacht toen zijn kans te zien om te ontsnappen, maar hij was al te laat. Met een krachtige zwaai trok de man hem voor zich op de reling. De wind rukte aan de haren van de knul, terwijl hij in wankel evenwicht op de schoot van de vreemdeling zat.

De man zocht in de menigte onder hem naar de vader van de knul, maar hij zag hem niet. 'Je weet niet hoe het is. Niet hoe het écht is, zolang je het niet zelf hebt meegemaakt', brulde hij daarom maar in de richting waar hij hem voor het laatst had gezien. Heel even duizelde het de man, en hij gleed een beetje weg. Snel ging hij verzitten op de reling.

In de diepte begonnen mensen te gillen, maar de man negeerde het. 'Kom met mij mee, jongen. Wij horen bij elkaar.'

'Laat me gaan!' beet de jongen hem toe, terwijl hij uit alle macht probeerde om uit de greep van de man te ontsnappen, zonder in de diepte te vallen.

'We gaan naar huis', zei de man, en hij liet zich zijwaarts van de Pagode wegvallen. De jongen gilte en klauwde naar het hekwerk, maar zijn vingers vonden niets dan leegte. De man sloot zijn ogen om intenser van het moment te genieten. Vrij als vogels zouden ze met z'n tweeën wegfladderen.

Plotseling leek het alsof zijn armen uit zijn lijf werden gerukt. Hij sperde zijn ogen wijdopen en staaarde in het verbeterde gezicht van Romeo. Achter hem stond Julia. Ze omklemde zijn middel, bang om hem aan de diepte te moeten prijsgeven. De man grijnsde hen na op zijn weg de diepte in. Julia. Romeo. En de jongen, die aan de veilige kant van de reling werd neergezet, nadat hij op het nippertje uit de armen van de man was weggerukt.

De man suisde omlaag. Beneden klonk gegil. Mensen stonden als versteend en keken machteloos toe. Het hoofd van de man sloeg tegen een dranghek, waarna zijn lichaam met een misselijkmakende smak tegen de keien van het pleintje smakte. In de werveling vloog een papiertje van een kauwgombal op van de stenen, het fladderde door de lucht en zakte toen terug naar de grond.